

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku M. G.
przy uczestnictwie H. G. i (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 listopada 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 19 listopada 2019 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki H. G. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie wnioskodawca zaskarżył orzeczenie Sądu II instancji w części skargą kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania powołał się na występowanie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego i potrzebę wykładni przepisów budzących wątpliwości. Problem wymagający rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy dotyczy, zdaniem skarżącego, zakresu zastosowania art. 618 k.p.c., tzn. czy w postępowaniu o zniesienie współwłasności należy rozliczyć nakłady związane z posiadaniem nieruchomości przez jednego ze współwłaścicieli, które zostały poniesione przed uzyskaniem statusu współwłaściciela. Kwestia ta nie budzi jednak wątpliwości. Po pierwsze, mimo że niewątpliwie postępowanie w przedmiocie zniesienia współwłasności ma charakter kompleksowy, to jednak dotyczy tylko czasu istnienia współwłasności i roszczeń (potrzeby rozliczeń) powstających między współwłaścicielami. Po drugie, wątpliwość ta ma charakter wyłącznie subiektywny i dotyczy skarżącego - w uzasadnieniu swojego wniosku skarżący nie był w stanie wykazać, że co do tej kwestii istnieje rozbieżność w orzecznictwie czy choćby rozbieżność w wypowiedziach doktryny. Po trzecie, uzasadnienie tego wniosku jest ściśle związane z tą konkretną sprawą i w istocie zamiast wskazywać abstrakcyjne istotne zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, stanowi polemikę ze stanowiskiem zajętym w tym przedmiocie przez Sąd II instancji.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.